

VRŠOVICKÝ

6/2010

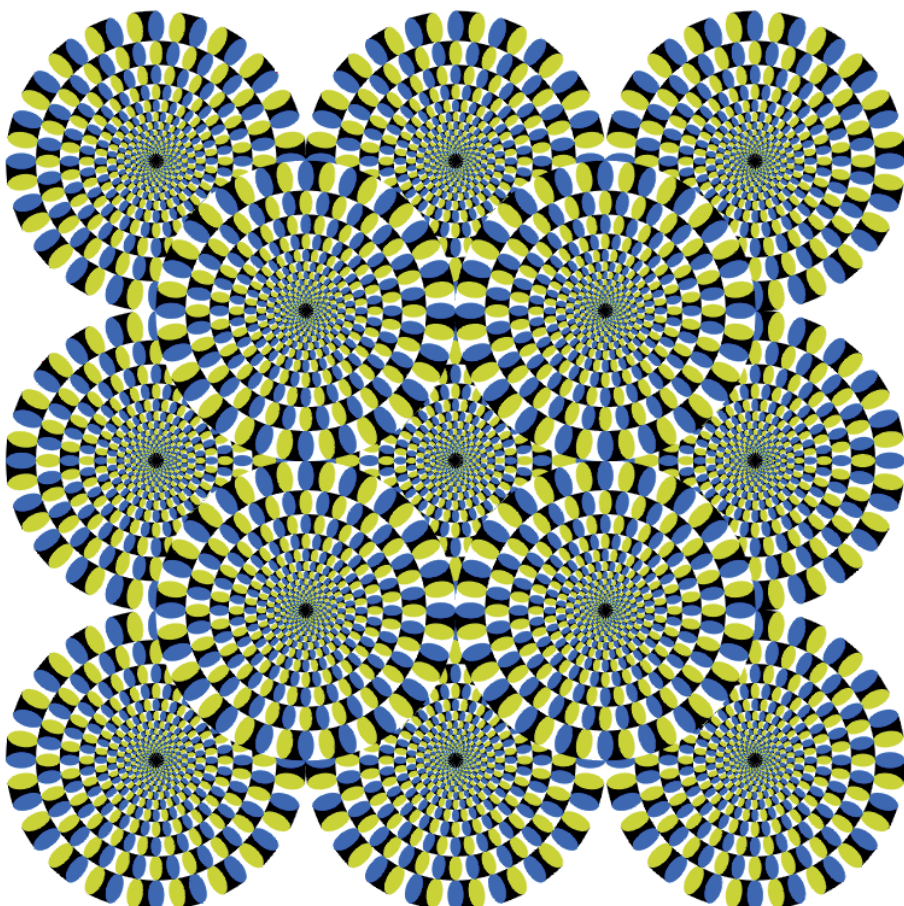

VYZBROJENÍ

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

A přece se točí...

Vracel jsem se v pátek v noci z Vyškova domů do Jeseníku. Končil listopad a venku jako na Sibiři. Hustě sněžilo, foukal severák a cestáři nikde. Škodovka ukrajovala kilometr za kilometrem. A pak najednou přestaly fungovat stěrače...

Táta mi kdysi vyprávěl zajímavý příběh. V jednom malém církevním společenství slíbil na sobotní odpoledne přednášku o biblických dějinách. Protože uměl malovat, připravil si doma pro tuto příležitost „chronologickou mapu“. Necelou hodinu před začátkem přednášky zjistil, že mapu zapomněl v domku svých přátel, u kterých nocoval.

Bylo to asi deset kilometrů, tak si půjčil kolo a vydal se pro ni. V okamžiku, kdy přijížděl na místo, kde ji ráno zapomněl, uslyšel ránu a přední kolo bylo najednou prázdné. Zaběhl pro mapu a teprve, když se vrátil ke kolu, mu došlo, že má problém. Co teď? Po chvíli rozpaků pronesl krátkou modlitbu: „Bože, ty víš, že potřebuji stihnout slíbenou přednášku. Když jsi dokázal stvořit tento svět, tak by pro tebe neměl být problém zalepit prasklou duši.“ Vzal pumpičku a začal pumpovat. Pak sedl na kolo a jel zpět...

Přiznávám, že když mi táta vyprávěl tento příběh, moc jsem tomu nevěřil. Věřit ve stvoření světa pro mne nebyl problém. Ale věřit, že Bůh opravil „píchlé kolo“, to na mne tehdy bylo trochu moc.

Na tenhle tátův příběh jsem si vzpomněl o třicet let později, když mi na cestě v jeseníckých horách přestaly fungovat stěrače. Po chvíli přemýšlení jsem řekl: „Bože, když jsi dokázal opravit defekt na kole, proč bys nedokázal spravit stěrače? Vždyť víš, že bez nich v tomto počasí nikam nedoježu.“ Sotva jsem domluvil, stěrače začaly fungovat. Jel jsem dál a radoval se z toho, že zase vidím na cestu.

Po chvíli přišla pochybnost: „Vždyť to mohla být náhoda. Možná špatný kontakt, který se spravil sám, když jsem najel na nějaký hrbol.“ V tom se stěrače zastavily. Když jsem si to uvědomil, hned jsem řekl: „Bože, odpusť mi mou pochybnost. Byl jsi to ty, nebyla to náhoda.“ Stěrače znovu začaly poslušně plnit svůj úkol

a já pozdě v noci šťastně a bez nehody dorazil domů. V pondělí jsem pro jistotu zajel do servisu, aby se mi na stěrače podívali. Mechanik ale žádnou závadu nenašel.

Pokud mi teď nevěříte, vůbec vám to nezazlívám. Podobně jsem já nevěřil svému vlastnímu tátovi. Dnes už mu věřím. A jsem rád, že mi v dětství vyprávěl svůj příběh. Díky tomu příběhu jsem měl odvahu prosit Boha, aby se na chvíli stal automechanikem. Zkuste si tyto dva příběhy uložit do své mysli. Možná si na ně jednou vzpomenete, až budete v průsvihu. Možná vám dodají odvahu k tomu, abyste, podobně jako já nebo můj táta, požádali Boha o pomoc.

Jób, moudrý muž, o kterém je v Bibli celá jedna kniha, prohlásil: „Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastními okem.“ (Bible, Jób 42,5) Přeji vám, abyste jednou udělali stejný objev jako biblický Jób. Přeji vám, abyste také mohli vyznat: „Bože, teď tě vidím na vlastní oči! Vnímám tvou přítomnost v mém životě. Neopouštěj mne a buď se mnou i nadále.“

Boží přítomnost v mém životě je pro mne tím nejsilnějším a nejpádňejším důvodem pro mou víru. Nejen ta téměř hmatatelná, když se Bůh stává třeba automechanikem. Ještě cennější jsou pro mne projevy jeho každodenní přítomnosti v mém životě. V těch malých, všedních věcech, kdy se nedějí žádné zázraky. Chvilky, kdy mi třeba při modlitbě dává znát, že je se mnou a já nemusím zůstat sám.

Bůh je ochoten vstoupit do života každého z nás. Nikoho ale nenutí. Je na mně, zda s Isaacem Newtonem „ve spořádanosti vesmíru uvidím Boží ruku a nekonečnou moudrost Stvořitele“ nebo jen projev náhody. Já v tom všem vidím Boha. Co vidíš ty? To záleží na tobě. Je to přece tvoje volba.

Vlastimil Fůrst

KAREL FARSKÝ (1880-1927)

Církví československé, v jejímž čele Dr. Farský po mnohých bojích stanul, bývá vytýkáno, že důvody i okolnosti jejího vzniku byly čistě povrchní, že nepřišla s ničím novým a je jenom suchou větví, která odpadla od těla církve. Její kritici vidí hlavní příčiny jejího vzniku v dočasných poměrech v rakousko-uherské monarchii a době krátce po jejím pádu. V těchto hodnotících soudech bývá někdy zapomínáno na postavu a povahu reformního úsilí „svolavatele“ Československé církve Dr. Karla Farského. Právě on, jako jeden z mála mužů v popřevratovém stavovském sdružení katolického kléru „Jednotě duchovenstva“ upozorňoval na to, že požadavky, které si vytkla, jsou jenom požadavky vnějšími, nicméně samozřejmými, které však jsou jenom předpoklady k daleko hlubší proměně v Duchu Kristově, která by byla schopna zasáhnout a přetvořit život člověka se všemi jeho aspekty. Toto Farského volání je slyšet v dobách, kdy je ještě daleko do doby, ve které bude uvažovat o samostatné, na Římu nezávislé církvi. Ve vzpomínkách jeho žáků, kteří zažili Farského činnost katechetickou na středních školách v Praze a Plzni nacházíme mnoho zmínek o Farského snaze po důkladné přeměně náboženských představ. Odpovědnost i odvaha, prosta strachu vykročit nově, je u kořenů Farského výjimečnosti. Budování nové církve cele zasvětil svůj život. Zakládal náboženské obce, pořádal přednášky, účastnil se výchovy nových bohoslovců pro Církev československou, je autorem její Liturgie, Zpěvníku i Agendy. Karel Farský přirozenou autoritou i celkovou kultivovaností své osobnosti stanul v roce 1924 v čele cíkve, kterou zakládal. Na I. řádném sněmu byl zvolen prvním patriarchou a biskupem.

David Frjdl

NEDĚLE V ČERVNU

II. neděle po Hodu Božím svatodušním

- 6. června 2010

Přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.

(L 14,21)

První čtení Písma: Ž 18,1–3

Druhé čtení Písma: 1 J 3,13–18

Evangelium: L 14,15–24

Památka na patriarchu zakladatele

Dr. Karla Farského († 12. června 1927)

- 12. června 2010

Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.

(Mt 4,19)

První čtení Písma: Gn 12,1–2

Druhé čtení Písma: Jk 1,26–27

Evangelium: J 1,14–20

III. neděle po Hodu Božím svatodušním

- 13. června 2010

Radujte se se mnou, protože jsem našel ovcí, která se mi ztratila. (L 15,6)

První čtení Písma: Ž 25,18–19.1–3

Druhé čtení Písma: 1 Pt 5,6–11

Evangelium: L 15,1–10

IV. neděle po Hodu Božím svatodušním

- 20. června 2010

... všechno tam nechali a šli za ním. (L 5,11)

První čtení Písma: Ž 27,1–3

Druhé čtení Písma: Ř 8,18–23

Evangelium: J 8,1–11

V. neděle po Hodu Božím svatodušním

- 27. června 2010

Jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. (Mt 5,24)

První čtení Písma: Ž 27,1,7-9

Druhé čtení Písma: 1 Pt 3,8–15a

Evangelium: Mt 5,20–24

Ž 68, 2 Mdr 1,7

Sk 2, 1-11

ev. J 14, 23-31

SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Svatodušní svátky - poslední z trojice nejvýznamnějších svátků v běhu církevního roku mají pro nás křesťany jednu nezanedbatelnou výhodu oproti zbývajícím dvěma. Vzpomeňme na rok co rok se opakující stesky, ve kterých žehráme na komercializaci vánoc, podobně o velikonocích někdy s nelibostí neseme, že namísto Kristova kříže a Vzkříšení jsou pro většinu lidí velikonoce oslavou probouzející se přírody a příležitostí k provozování lidových taškařic. Svatuodšní svátky žádnou komerční ani jinou - třeba lidovou nebo pohanskou nadstavbu či základ nemají. Vánoce mají své koledy, o které se dělí věřící s nevěřícími, Ježíška nosícího dárky a mnoho dalších atributů, které nás někdy vedou k přemýšlení - jak tomu bylo kupříkladu v mém kázání na Půlnoční bohoslužbě o ukradených vánocích, podobně velikonoce mají své pomlázky a polévání vodou a další zvyky hojně provozované i těmi, kteří o křesťanském významu velikonoc nemají ani zdání, avšak svátky svatodušní - Letnice jsou toho všeho prosté. Většinová populace by byla bezradná, kdyby měla v kalendáři tyto svátky najít. Nepojí se k nim totiž ani jeden den volna, v novinách ani v televizi se o nich až na výjimky nemluví a když už na ně bývá člověk věcí duchovních nepřilíš znalý dotazován, většinou si je spojuje s dušičkami či dalším listopadovým svátkem Všech svatých. Jaké pak bývá překvapení, když se dovídá, že svátky svatodušní nemají

s připomínkou zesnulých nic společného. Pokud tedy o vánocích či velikonocích podléháme pocitu, že jsme okolím s jeho konzumním třeštěním utlačováni v našem duchovním prožívání těchto svátků, měli bychom o svatém Duchu jásat, protože okolí zpravidla ani neví, že něco slavíme a rozhodně se nechystá cokoliv slavit s námi nebo vedle nás. Druhou stranou mince však někdy bývá i neblahá skutečnost, že dokonce ani celá řada křesťanů nemá o tom třetím nejvýznamnějším zastavení církevního roku přílišné ponětí. Ruku na srdce: v jak dalekém předstihu jsme věděli, že dnešní neděle je nedělí svatodušní? Mohlo by se nám něco podobného stát o vánocích či velikonocích? Třeba že bychom zapomněli na velikonoce nachystat mazance a pomlázky, na vánoce stromeček a vánočky? Svatuodšní svátky oproti vánocům a velikonocům se zdají jakoby hůř postižitelné, nepojí se k nim výrazný příběh ze života, žádná legenda, žádné lidové zvyky. Hybatelem těchto svátků je Duch. Ne už Bůh Otec, který poslal svého Syna - jak tomu bylo o vánocích, ani Bůh Syn, který se stává Spasitelem světa - jak tomu bylo o velikonocích, ale Bůh Duch, který všechno proměňuje, přitom však sám zůstává beze změny, je nezachytitelný, nemůžeme se ho zmocnit, svázat ho do definic, vystavit na oltář nebo přibít do dřeva kříže. O Duchu je v bibli řečeno že vane podobně jako vítr kam a jak sám chce, nemůžeme ho vidět, nemůžeme ho mít jednou pro vždy.

Se svatodušními svátky se neodmyslitelně pojí známý příběh naplnění Duchem svatým, které se přihodilo ustrašeným učedníkům v čase jejich setrvávání v Jeruzalémě v době po Ježíšově vzkříšení. Při výkladu této události zachycené autorem Skutků apoštolských, který já zároveň autorem evangelia známého pod jménem Lukášovým, je důležité znovu a znovu upozorňovat na to, že text je vystaven na půdorysu jiného důvěrně známého biblického příběhu. To, s čím koresponduje Lukášovo líčení prvních křesťanských Letnic není nic jiného, nežli příběh z knihy Genesis o stavbě Babylónské věže a následném zmatení jazyků. Když jsme si v tento čas na biblické hodině právě na tomto textu ukazovali, jak se také dá pracovat s biblí ve smyslu odkrývání jejího poselství metodou důkladného rozboru textu, určili jsme jako klíčové pro jeho správné pochopení několikrát opakované slovo jazyk. Nejprve je ve známé události seslání Ducha svatého učedníkům představen obraz jakoby ohnivých jazyků, které spočívají na každém z učedníků. Následně učedníci mluví ve vytržení jinými jazyky a konečně zbožní židé ze všech národů na světě je slyší mluvit každý svou vlastní řečí. Ačkoliv je pokaždé použit stejný řecký termín GLOSSA - jazyk, je to vždycky v jiném významu. Nejprve se jedná o jazyk ohnivý - tedy o jakýsi vizuální vjem připomínající oheň, poté o mluvení v prorockém vytržení a posléze o jazyk ve smyslu rodné řeči. Zajímavé je, že o jazyku jako o jednom z tělesných orgánů řeči se v textu nehovoří. Národnosti jmenované v textu zahrnují v podstatě celý tehdejší

známý svět. Mezi jinými jsou zde uváděni Elamité a obyvatelé Mezopotámie. O Elamu se soudí, že právě tam se nacházel zikurrat, který svou výškou evokoval Izraelitům věž, která měla být spojnicí mezi zemí a nebem. Jiná spojnice: ta mezi příběhem o stavbě Babylónské věže je tímto víc než zřetelná. Jako byla babylónská touha po bohorovnosti příčinou následného zmatení jazyků, tak je Boží touha narovnat naše lidství, která se uskutečnila v Kristu, příčinou toho, že lidé si znovu začínají rozumět. Nositelem porozumění - mediátorem, je Duch. Duch jako médium nikoliv spiritistické, ale spirituální. V poselství bible jsme znovu v tomto svatodušním čase povzbuzování k víře, že tím, kdo přináší porozumění do našich mezilidských vztahů je Bůh přítomný ve svém Duchu. V češtině máme krásné úsloví: „Co na srdci - to na jazyku.“ Co měl Bůh na srdci, vyjevil jazykem Ducha svatého a v tom okamžiku začali lidé znovu rozumět. Ať je nám tento svátek výzvou k hlubšímu poznávání Božích záměrů s námi. Prosmo, aby Duch svatý prosvětoval temnotu našeho neporozumění, ať už se týká Božího nebo lidského konání.

Amen

*Kázání na Hod Boží svatodušní
v neděli 23. května 2010
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVEN

6.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.6.	pátek	19 hod.	Komponovaný večer o pražské architektuře se Zdenkem Lukešem	v Centru MANA
12.6.	sobota	7-20 hod.	Výlet do Kraje Karla Farského a účast na poutní bohoslužbě ve Škodějově	
13.6.	neděle	8.30 hod.	sborová snídane	v I. patře
13.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
15.6.	úterý	19 hod.	Zvláštní člověk Přemysl Pitter - večer o velikém humanistovi 20. století a držiteli ocenění Spravedlivý mezi národy. Pořadem provází Miroslav Matouš	v Centru MANA
17.6.	čtvrtek	19 hod.	Pěvecký koncert studentů Gymnázia Jana Nerudy	v kostele
18.6.	pátek	16.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
20.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
27.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání: A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA

nízkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

JAKÁ JE NAŠE VÍRA?**VI.****POKUS O ANALÝZU**

Od ledna procházíme tímto volným cyklem o víře, tak, jak jej otevřel svoji anketou br. Jakub Pešek. Po sérii otázek, kterými jsem byl jako farář osloven, přináším na závěr pokus o shrnující analýzu získaných odpovědí.

Před analýzou jakékoliv ankety či „průzkumu veřejného mínění“ je nezbytné přemýšlet o reprezentativnosti osloveného zlomku populace. Právě charakter oslovené skupiny determinuje závěry, které jsou posléze z takto získaných dat vyvozovány. V případě této ankety platí, že se nejedná o „víru našeho sboru“, ale o názor či přesvědčení zhruba osmnácti až dvaceti lidí, kteří byli v daném čase na bohoslužbě a byli ochotni odpovědět na otázky. Ovšem pozor: ani z převládajících odpovědích nevyplývá, že jsou odrazem většinového přesvědčení v dané věci, které bychom mohli označit za společnou víru husitského sboru ve Vršovcích. Zadavatelé ankety zcela pominuli např. věkové rozlišení dotazovaných, nezjišťovalo se, zdali každý přijal křest v husitské církvi ani, zdali a jak dlouho je členem Církve československé husitské.

Pojďme se detailněji podívat na získané odpovědi. První ze zkoumaných otázek víry se týkala přijetí spásy. Většina dotazovaných odpovídala v duchu ústřední zásady reformace, že spása je „pouhou milostí“ - „sola gratia“. Druhá skupina doplnila „sola fide“ - „pouhou vírou“. Na obou tezích stojí reformační soteriologie - nauka o milosti. Boží milost člověk přijímá milostí a vírou. Není žádná jiná moc, která by byla schopna zahrnout člověka do proudu spásy, nežli to, že je Bůh člověku milostiv a ten na tuto milost odpovídá v poslušné důvěře skrze víru. Martin Luther by měl z těchto odpovědí radost. Dokládají reformační chápání víry oslovených věřících husitské církve.

Druhá otázka se týkala povahy křtu. Většinové odpovědi se klonily k pojetí křtu jako vnějšího znamení vnitřní proměny člověka. Snad se jedná o ozvuk katolického pojetí svátostí jako viditelných znamení neviditelné milosti. Takto předložená definice je však příliš vágní a nic nevypovídá o smyslu křtu. Dotazovaní se však nejspíš přiklonili k odpovědi, která svou povahou byla srozumitelnější, nežli druhá nabízená varianta, že „křest je očištění od všech hříchů a prostředek spásy.“ U této otázky se navíc projevil jeden ze zásadních nedostatků ve způsobu zadání ankety. Přestože byli její účastníci upozorněni na to, že v nabízených odpovědích není jediná „ta správná“, nýbrž že odpovědi odrážejí různé způsoby vyznávání v různých církvích, byli vzápětí vyváděni, aby z nabídky vybrali „tu správnou“ podle toho, jak to cítí sami v sobě. Je škoda, že nebyla nabídnuta možnost, aby člověk označil v rámci jedné otázky více odpovědí. Konkrétně otázka o křtu tento způsob nabízela. Většinově totiž o křtu sku-

tečně věříme, že je znamením vnitřního přerodu a zároveň, že je tento přerod určen přijetím odpuštění hříchů, jejichž tíhu za nás nesl Kristus na kříži.

Otázka „abrahamovská“ co zachránilo Izáka před smrtí z rukou otcových, znovu rozehrává stejný motiv z otázky první. Odpovědi jsou proto i zde shodné jako v první otázce: milost a víra (milost Boží - víra Abrahamova).

Otázku, zda Bůh dovolil nebo způsobil, aby Adam zhřešil, považuji za chybně položenou. Nikdo se nepřiklonil k variantě, že Bůh by byl působitelem Adamova hříchu, nejen proto, že se nám to přičítá z hlediska věroučného, ale především proto, že se jedná o logický protimluv: Adamův hřích zůstává hříchem Adamovým - jeho působitelem je Adam nikoliv Bůh. Ovšem když na věc nahlížíme z pohledu zákona kauzality (každá příčina má svoji příčinu), pokud Bůh dovolil, aby Adam zhřešil, je příčinou možnosti, aby Adam zhřešil Bůh. Ven z této aporie unikneme jenom oprostěním se od zákona kauzality a jeho důsledného vztahování na Boha. Bůh sice může být nahlížen jako „první příčina“, ale je především svrchovaným Vládce. Není vystopovatelný a „dokazatelný“ z řetězce příčin a důsledků.

Další dvě otázky se týkaly svátostí: jejich počtu a jedné konkrétní svátosti, totiž večere Páně. Otázka po počtu nabízela jen dvě odpovědi: 2 a 7, čímž zadavatel vyloučil možnost odpovědět jinak, což je škoda. Počet sedm či dvě totiž považuji - zde ve shodě se Zdenkem Trtíkem za úzus, který si ta která církevní tradice stanovila. Důležitější by se mi jevila otázka po charakteru svátosti, tu ovšem tazatel položil mně jako faráři a moji odpověď na ni jste si mohli přečíst v jednom z předchozích čísel Hlasatele. Večeři Páně vesměs považujeme za symbolický hod na Kristovu památku, což ovšem nevyklučuje víru v Kristovu reálnou přítomnost v živlech večere Páně, jak odpovídala druhá nejpočetnější skupina dotázaných.

Bůh je jeden ve třech osobách a jako takový byl učiněn předmětem tázání další otázky. I zde nabídnutá druhá možnost, že se zjevil v Ježíši Kristu pouze rozvíjí možnost první, že je ve třech osobách (zjevení Otce, zjevení Syna a zjevení Ducha).

Další otázka se týkala diskuzí mezi křesťany o víře, kde hledat argumenty a „poslední odvolání“. Nerozuměl jsem dost dobře termínu „poslední odvolání“. Diskuze by neměla být o posledním odvolání, protože s ním diskuze končí. Hus se odvolal ke Kristu v okamžiku, kdy všechny předchozí pokusy o dialog selhaly - a to by jistě mezi křesťany nastávat nemělo. Mezi nabídkou odpovědi mi chyběla možnost argumentace pomocí „náboženské zkušenosti“ - ta je totiž blízka alespoň v počátcích teologii Církve československé.

U otázky po možnosti ztráty spasení byly nabídnuty k odpovědi pouze dva kategorické výroky: ano a ne. Většina odpovídala, že ano (je možné ztratit spásu). Zde se dle mého názoru uplatňuje ani ne tak přemýšlení o údělu jiných lidí, jako že člověk vyjadřuje pochybnost o sobě samotném, jinak řečeno: „nevím jak druzí, ale já vnímám možnost minout se s Božím

záměrem zachránit každého - tedy především mě jako prvního z hříšníků, srovnej: 1Tim 1,15). Na otázku, jak by se měl nazývat ten, který předsedá bohoslužebnému shromáždění, většina odpověděla že kněz, ačkoliv kněz byl v této odpovědi charakterizován podle římskokatolické definice kněžství, přičemž pochybuji, že by každý z těch třinácti lidí co takto odpověděli věřil, že husitští kněží při eucharistii „nekrvavým způsobem opakují oběť Ježíše Krista“. Toto konstatování je v přímém rozporu s pojetím kněžství v CČSH, což jsem již také vysvětlil v jedné ze svých předchozích odpovědí.

V závěru už zbyly pouze otázky co je církev a jaký je tento svět. Pět lidí zakroužkovalo možnost, že církev je instituce s apoštolskou sukcesí pověřených kněží a biskupů (pojetí blízké římskému katolicismu), reformační pojetí odráží výrok, že církev je tam, kde se vykládá Písmo a vysluhují svátosti. Že svět je slzavé údolí si myslí tři z nás a osmnáct má za to, že svět je Bohem stvořený jako dobrý. Ani to přitom nevyklučuje, že svět i když dobrý je zároveň „slzavým údolím“.

Co říci závěrem? Podobné ankety ani tak nemapují víru a přesvědčení dotazovaných, jako vypovídají o víře a hledání toho, kdo otázky klade. Vzhledem k tomu, že dotazování jsme byli Jakubem Peškem - studentem bohosloví, mám upřímnou radost z jeho víry a z toho, že má chuť i odvahu podobné otázky nám klást, a také z toho (a to především): že on i jeho žena patří do našeho společenství. Jakube, díky, a těším se na další anketu z tvé tvůrčí dílny.

David Frýdl

ROK POTĚ

Není to zas tak dávno, co jsme se poprvé mačkali u vchodu do divadelního studia MANA, abychom se zvědavě podívali, jak že ten nový prostor vypadá. Obdivovali jsme jeho krásu a účelnost a představovali si, co všechno by se zde dalo dělat. Těm zasvěcenějším kroužily hlavou různé, již docela konkrétní a věcné nápady, ale spolu s nimi i obavy: Bude o to zájem mezi

členy našeho společenství a mezi dalšími lidmi? A jací lidé sem vlastně budou chodit? Pro koho budeme pořádát naše akce? Co jim můžeme v této chvíli, ale i později nabídnout a co si můžeme v tržních podmínkách v době, která zase tak příliš není nakloněna kulturním projektům, dovolit? Tak a ne jinak to vypadalo v hlavách těch zasvěcenějších, k nimž se od té doby počítám i já. Po roce nastal čas rekapitulovat. Co se nám podařilo, co ne, co nevyšlo a jak dál?

První podzimní dny minulého roku byly naplněny spoustou aktivit, podařilo se čerpat z kulturních a vzdělávacích grantů radních z Městské části Prahy 10 i radních z Ma-

gistrátu. Konaly se nejenom již tradiční komponované večery, na které chodí ustálená společnost především z řad naší církve napříč pražskými obvody, ale přidaly se večery, kterým jsme dali pracovní název Osobnost měsíce. Ukázalo se, že špičkoví umělci rádi vystupují i v takovýchto komorních prostorách a nepožadují honoráře, které jsou obvyklé při jejich koncertech a vystoupeních na profesionálních scénách, a že bezprostřední kontakt s publikem, jakého se jim dostává právě v naší MANĚ, může být přínosem a uměleckým zážitkem pro obě strany – pro diváka i pro vystupujícího umělce. To nám potvrdil po svém prvním vystoupení nejenom herec a nyní již patron MANY, Jiří Lábus, ale i kytarový virtuos Štěpán Rak, ale i flétnista Jan Riedelbauch, herec Bořivoj Navrátil a konečně i umělecký vedoucí souboru Spirituál kvintet Jiří Tichota.

Zvláštní pozornost si zaslouží realizovaná dětská představení, na kterých jsme uvítali několik významných souborů, které si získaly obdiv těch nejmenších diváků a i jejich doprovodu, tedy rodičů a prarodičů. Dětská představení byla přijata s velkým ohlasem u všech návštěvníků a zdá se, že to je jedna z cest, pokud jde o stabilní dramaturgii MANY do budoucna. Nechtěli bychom ty nejmenší zklamat a budeme se snažit je zaujmout i nadále nejenom kvalitním výběrem pořadů a divadelních představení pro dětského diváka, ale i dalšími aktivitami, které je může podnítit k tvořivosti a k aktivnímu tvůrčímu přístupu k umění, v našem případě k divadelní tvorbě. Začali jsme totiž také s divadelní školičkou pro ty nejmenší a je jenom otázkou času, kdy bude muset vedoucí projektu Erika Deutschová, herečka a šansonierka, další dětské adepty na herecké či recitátorské aktivity odmítat z důvodů plné kapacity kurzů.

Za dobu trvání divadelního studia MANA se podařilo spolupracovat i s divadelní školou pro dospělé při divadle NEKLID a zdá se, že i v tomto případě je o tuto uměleckou disciplínu zájem především mezi mladými lidmi, kteří pilně kurzy navštěvují a na závěr si na vlastní kůži ozkoušejí, co to je opravdové divadlo. Každý z kurzů totiž končí absolventským představením. Začínající herec či recitátor má možnost si zahrát vedle zkušeného herce a ověřit si, zda jsou jeho umělecké ambice na místě.

Musíme však zmínit i to, co nevyšlo: Překvapivě jsme neuspěli při nabídce našich pořadů v klubech seniorů na Praze 10, které pracují v bezprostředním okolí Husova sboru. Jakoby večerní čas nebyl nakloněn vycházení seniorské generace z domu, prý se obávají pozdních návratů, chtěli by vidět něco veselého a lehčího žánrového ladění a měli bychom údajně brát v potaz i vysílací časy televizních seriálů... A další zkušenost: V polovině našeho tvůrčího rozmachu při přípravě dramaturgie jarní části programu v MANĚ jsme se dostali do svízelné situace: finanční prostředky na nové dramaturgické aktivity vyschly a jak vyplynulo z udělených grantů pro kalendářní rok 2010, magistrátní radní postavili politiku udílení grantů na jiné strategii. Byly většinou udělovány známějším souborům a prostředím než je MANA a soustředily se více na

stabilní a tradiční profesionální scény s letitou tradicí – a to není náš případ. Proto jsme museli naše původní záměry poněkud pozměnit a počet pořadů jsme operativně zredukovali. Jeden z mála grantů, který nám zůstal, byl ten, který jsme žádali na pořady pro dětského diváka. Tam jsme tedy původní záměr – zprostředkovat kvalitu nejmladšímu divákovi ve Vršovicích – nemuseli opustit.

V MANĚ se nám podařilo zorganizovat několik krásných komponovaných večerů, které se setkaly s významným ohlasem u publika, za všechny jmenujme setkání s JUDr. Klárou Veselou-Samkovou, s významným pražským architektem Ing. arch. Lukešem nebo s básníkem a knězem bratrem Miroslavem Matoušem.

Na závěr bychom chtěli zmínit ještě jeden nový jev, který jsme zaznamenali v poslední době, a který nám pomůže překlenout čas, než se nám opět podaří získat finanční podporu na další kulturní aktivity. Hlásí se soubory, které by si u nás rádi „zavystupovali“. Takže jsme u nás uvítali známý vokální soubor „Dobry večer Quintet“, který byl publikem velmi dobře přijat a již nyní se těšíme na jeho další plánovaný koncert na podzim tohoto roku. Některé kulturní pořady jsme uskutečnili i v dalších prostorách Husova sboru ve Vršovicích, tedy v modlitebně, kde proběhl v adventním čase loňského roku Festival pěveckých sborů, jehož pořadatelem je německý pěvecký sbor z Badenu a pro velký ohlas mezi zúčastněnými zpěváky si jej letos zopakujeme.

Nakonec ještě jedna novinka – potichu se začínáme rozpínat i za hranice divadelního studia MANA, tedy do bývalého Jiráskova divadla, o jehož historii jsme na stránkách našeho časopisu již několikrát psali. Podlehli jsme hlasu a volání uměleckého vedoucího Divadla Neklid Ivo Šormana a otevřeli jsme zchátralý prostor bývalého divadla. Česká premiéra polského dramatika Slawomira Mrozka se uskutečnila tedy „v ruinách původního divadla“ a děj divadelní inscenace korespondoval s vybraným prostředím, takže záměr režiséra se podařilo bezezbytku naplnit.

Produkce o.s. MANA i Husova sboru by chtěla na závěr tohoto nesmělého výčtu poděkovat i všem neuvěřitelně obětavým kolegům, kteří s nasazením všech svých sil doladili některé naše záměry, které by se nemusely naplnit, za všechny jmenujme sestru Bohunku Markovou, která byla vždy organizačně nablízku při různých vypjatých i složitých situacích, sestru farářku Helenku Zezulkovou, která většinu ze zmíněných pořadů zdokumentovala na DVD a konečně sestru Lidušku Příbylovou, bez jejíž aktivní poradatelské pomoci bychom se v průběhu mnoha večerů vůbec neobešli. Co zbývá dodat? Držte nám palce a také přijďte mezi nás, abyste posoudili, kam jsme se dostali a kam hodláme jít. Vítráme vaše názory a věřte, že žádný váš případný aktivní nápad či podnět není bez zajímavosti.

Jiřina Hůlková, produkce Husova sboru Vršovice a místopředseda o.s. Mana

Rada starších je správný a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Daniel Čáp (1942) - technický poradce

Jan M. Kubín (1963) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Bohuslava Marková (1947)

Jaroslava Srbová (1944)

Miroslava Pražáková (1942)

Oldřich Nováček (1972)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 5. 2010

RS jednala o uvedení hry Slawomira Mrozka v prostoru Divadla MANA. Inscenaci zařítuje polský velvyslanec v ČR a je připravována za mediální podpory Polského institutu. Premiéry jsou ohlášeny na 1. a 3. června. V průběhu května bude dokončen úklid divadelního sálu. Den před premiérou proběhne tisková konference k uvedení této hry v budově Polského institutu. Na tiskovou konferenci byla pozvána ses. Miroslava Studenovská z Ústřední rady.

RS deklaruje i nadále zájem spolupracovat s panem Edwardem Tomasem ve věci znovuoživení divadelního prostoru v Husově sboru. V průběhu podzimu bude realizován nejméně jeden koncert jeho hudební formace Dobrý večer Quintet.

Br. Čáp seznámil členy RS s postupem prací na rekonstrukci bytu v 1. poschodí obytné části kostela. Pracuje se na topenářských a dalších rozvodech, postupují repase oken. Brzy mají začít zednické a elektrikářské práce.

Br. farář zmínil stížnosti hudebníků, kteří se scházejí na kůru ke zkouškám. V poslední době se tam začaly ztrácet různé předměty, zejména ty z drahých kovů. RS vyzývá všechny uživatele, aby dbali na bezpečnost, zvláště v otázce přístupu do budovy a do jejích jednotlivých částí (bude především upozorněno společenství LECÁV).

RS schvaluje instalaci reklamního baneru na naší vývěsní tabuli, která bude upozorňovat na provoz protější restaurace a vinárny. Grafický návrh připraví br. farář a bude schválen Radou starších.

Br. farář upozornil na podobu nových internetových stránek Husova sboru ve Vršovicích. Autorem je br. Vojtěch Basl. RS jeho práci honoruje na základě Dohody o provedení práce a děkuje mu za profesionální přístup a zpracování.

RS rozhodla, že letní sborová dovolená se bude konat v červenci (penzion Němcovi) a v srpnu v Železné Rudě (ubytovací zařízení Husita). RS doporučila rozeslat tuto informaci e-mailovou poštou všem zájemcům.

Br. Frýdl oznámil konání poutní bohoslužby ve Škodějově v sobotu 12. června od 10 hodin. Zájemci mohou jet s br. farářem autem.

Ze zápisu ze schůze RS vybrala Bohuslava Marková.